SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — **УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК**

Пам'ятайте про Україну!

о. 36. JERSEY CITY and NEW YORK. THURSDAY, FEBRUARY 25, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР, 25-го ЛЮТОГО 1988 Ч. 36. РІК. XCV.

Я НЮ ДЖЕРЗІ ЗНАЧИЛА ТИСЯЧОЛІТТЯ

Трентон, Н.Дж. — Тут в понеділок, 8-го лютого ц.р., стейтова асамблея Ню Джерзі відзначила 1000-ліття Хрищення України і 70-ліття незалежности України. Цю резолюцію спонзорували асемблімени Роберт Френкс, Артур Албон, Родні Фрейлінгайзен і Морін Огден.

Речник асамблеї Чак Гардвик, проголосивши прийняття резолюції, попросив секретарку асамблеї прочитати її перед палатою.

Після того виступив Томас Деверін з коротким словом про боротьбу українського народу за свою незалежність. Резолюцію передано Андрієві Кейбіді, головному радному УНСоюзу, як репрезентантові української громади.

У своєму слові А. Кейбіда подякував всім присутнім, як також коротко сказав про значення 1000-ліття Християнства для України.

В „Радіо Ню Йорк Таймс" знову передавалась українська музика

Ню Йорк (Р.С.). — У вівторок, 16-го лютого ц.р., тут у „Радіо Ню Йорк Таймс" відбулася з великим успіхом передача присвячена фортепіяновій творчості визначного композитора Василя Барвінського у 100-ліття з року його народження. У цій радіопрограмі брали участь: німецький пяніст Міхаель Ґрілль та музикознавець Роман Савицький.

Господарем програми був екзекутивний продюсер радіостанції, Роберт Шерман. Він в додатку передав теж звукозаписи ліричного тенора Івана Козловського, бандуриста Віктора Мішалова та деякі записи струнної оркестри з Торонто під керівництвом Івана Ковалива. Ціла програма тривала 75 хвилин.

Роберт Шерман являється приятелем української музики, бо крізь роки він передав багато творів українських композиторів. Тиж день раніше він перевів інтер'ю з солістами українського концерту в Лінкольн Центрі. Громада відгукнулась позитивно на цю найновішу радіопрограму. Адреса і телефон станції: Mr. Robert Sherman, Executive Producer WQXR Radio of "The New York Times", „The Listening Room" 229, W. 43rd St., New York, N.Y. 10036 тел. (212) 799-8089.

ЗУСТРІЧ З ЖУРНАЛІСТОМ З ПОЛЬЩІ

Ню Йорк. — Тут в суботу, 27-го лютого ц.р., о год. 6-ій вечора в будинку Наукового Товариства ім. Шевченка, при 63 4-та авеню, відбудеться зустріч з Мацєєм Козловским, співредактором польського тижневика „Тигоднік Повшехни" в Кракові. Зустріч влаштовує видавництво „Сучасність"; тема: суасні українсько-польські відносини.

В Нюарку дискутуватимуть про святкування в Римі

Нюарк, Н. Дж. — Тут в неділю, 28-го лютого ц.р., у церковній залі св. Івана Хрестителя по останній Службі Божій о год. 12-ій вполудне Товариство Українсько-Американських Професіоналістів і Промисловців влаштовує висвітлення прозірок п.н. „Тисячоліття святкування в Римі" з магнітофонними коментарями Олі Кириченко-Шуган та Теодора Шумайка на фоні релігійних пісень Капелі Бандуристі із Дітройту.

Марійка Гельбіг із Сковп Травел Інк. покаже „Україна в прозірках" (Київ, Львів і Почаїв), а після того відкрита дискусія про святкування Тисячоліття в Римі та подорожі в Україну.

В Райдер коледжі запляновано дві конференції про Голод

Трентон, Н.Дж. — Для громадян Ню Джерзі, Пенсильванії, Делавару, Ню Йорку та околиць, заходами Центру про голокости і Ґеноциди Райдер коледжу відбудуться дві конференції про Великий голод в Україні.

В неділю, 8-го березня ц.р., від 3-ої до 5-ої год., буде конференція в англійській мові, відкрита для широкої публіки. Організатори просять поширювати інформації про цю конференцію і заохочувати всіх прибути. Деякі школи українознавства організують збірний приїзд учнів і батьків. У справах шкільної участи треба телефонувати до Евгена Кальмана на число (609) 771-9535.

У понеділок, 7-го березня, відбудеться друга конференція від 9-ої год. ранку до 2-ої по полудні, без оплат, тільки для учителів та учнів середніх шкіл. Хоча більшість учителів історії та суспільних наук у Ню Джерзі та околиці дістали повідомлення про конференцію проситься батьків та громадян пригадати про це учителям та заохочувати повезти своїх учнів туди. Це дуже важне, щоб не тільки українські учні могли на такому форумі почути про цю жахливу подію, але також щоб їхні учителі та товариші вкінці про це були також поінформовані. Для учителів буде спеціяльна майстерня і будуть роздані матеріяли про голод. Зголошення на конференцію та інформації можна дітати у Райдер коледжі (609) 896-5345 або 896-5343.

В обох конференціях візьмуть участь: д-р Джеймс Мейс, д-р Мирон Куропась, історики та свідки голоду. У програмі буде також висвітлення фільму про голод „Жнива розпачу", мистецьке читання уривків із п'єси Б. Бойчука „Голод" та музика Л. Мельника „Концерт-Реквієм".

Громадський комітет Трентону й околиці (голова Іван Гафткович) зі своїми представниками допомагає Райдер коледжові з програмою та фінансуванням. Для цього потрібно підтримку тому проситься осіб та організації висилати пожертви до: Ukrainian Holocaust Program at Rider, Self-Reliance Credit Union, 981 1/2 St. So., Trenton, N.J. 08611.

ВШАНУЮТЬ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

Ню Йорк. — Тут в неділю, 28-го лютого ц.р., о год. 2-ій по полудні, в будинку Наукового Товариства ім. Шевченка, при 63 4-та авеню, Українське Патріярхальне Товариство влаштовує святочні сходини, присвячені Патріярхові Йосифові. Слово про творчість Патріярха Йосифа виголосить д-р Леонід Рудницький, буде висвітлено також документальний відеофільм баварської телевізійної мережі (15 хвилин) про Патріярха Йосифа.

Запляновано величну програму святкуваня Тисячоліття у Каліфорнії

Сакраменто, Каліф. (М Домонтар). — Протягом трьох тижнів, від 4-го до 27-го березня ц.р., тут в столиці „Золотого стейту" відбуватимуться величаві святкування Тисячоліття Хрищення України, підготовлювані Ювілейним комітетом під керівництвом д-ра А. Накловича.

До складу комітету ще входять: Віталій Візір (Сан Франсіско) і Тарас Козбур (Лос Анджелес) — заступники голови, д-р Юрій Степаненко (Сан Франсіско) — секретар, Юрій Олійник — фінансовий референт і скарбник, Томас Даніелс (Лос Анджелес) — спеціяльний дорадник, і д-р Андрій Сороківський (Сан Франсіско) — господар урочистостей. Найбільший тягар обов'язків і вичерпних технічних подробиць припав, як звичайно, голові д-рові А. Накловичеві і фінансовому референтові-скарбникові Ю. Олійникові. Члени комітету і 11 інших осіб та інституцій перші внесли по 500 долярів пожертв на працю комітету.

Для підготови окремих частин урочистостей було створено ділові комісії, що їх очолювали Нихайло Цап, Алекс Качмар, Билл Маміка, Надія Мінчав, Стефанія Мішкевич, Джоанна Мазурек, Сузанна Мішкевич, Роман Оренчук, д-р Олег Верес, Тед і Джулія Вятр, Барбара Вробліцька, Тед Вробліцький і Зенон Зубрицький.

Почесний ювілейний комітет очолив губернатор стейту Джордж Дукмеджан який 27-го січня ц.р., видав окрему проклямацію з насвітленням ваги і значення Тисячоліття з проголошенням 1988 року роком великого ювілею і з закликом до громадян стейту приєднатися до відповідних відзначень і святкувань. У складі Почесного ювілейного комітету є також заступник губернатора Ліо МекКарті, Блаженніший Митрополит УАПЦ Мстислав, Митрополит УКЦ Стефан Сулик Архиєпископ Константин, Єпископ Іннокентій Лотоцький. Єпископ Френсис Квінн, Ігумен Боніфацій і отець Михайло Українець з монастиря в Мавнт Таборі.

(Закінчення на стор. 4)

СВЯТО ГЕРОЇНЬ

Дітройт. — Тут в неділю, 28-го лютого ц.р., о год. 3-ій по полудні в Українському Культурному Центрі, ОЖ ОЧСУ ім. незнаних героїнь УПА вшанує українських жінок-героїнь. В програмі доповідь Дарії Рихтицької, виступ вокального ансамблю „Лілея" з Торонто.

ПРАВНУЧКА КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО ПОХОВАНА У БАВАРІЇ

Ню Йорк (П. Ґой). — У вівторок, 2-го лютого, і четвер, 11-го лютого в офіціозі католицької Архидієцезії Мюнхен-Фрайзінг під проводом Архиєпископа і Кардинала Веттера, як і рівнож у спеціяльному випуску Архидієцезії, подано надзвичайно цінну історичну вістку, а саме, що „у малому старинному баварському селі Пух над річкою Анпер в околиці Мюнхену бля Фірстенфельдруку, приблизно 15 кілометрів від Дахау, у парафіяльній церковці знаходяться мощі Блаженної Едіґни, дочки київської княгині Анни Ярославни, яка була замужня за французьким королем Гайнріхом Першим".

Княжна Едіґна народилася в 1055 році на французькому дворі, де провела своє дитинство. Вихована матір'ю в побожному дусі, любові ближнього і рідних традицій, зложила обіти на побожне самітне, аскетичне життя. Щоб уникнути насильного для неї супружжя зі сторони батька, вона покинула королівський двір і через німецькі землі, через Баварію помандрувала на Схід на батьківщину матері, в золотоверхий Київ, про який так багато наслухалася від неї.

Малюнок княжни Едіґни на стіні в церкві.

На 19-му році життя в 1074 році, мандруючи далекими дорогами, знайшла собі притулище біля старої липи на горбку при церкві в селі Пух. На протязі 35'ох років, від 1074до 1109 року, жила в тому селі і як співмешканка села була знана з побожного життя, своєї доброти і допомоги, будучи улюбленою людьми цієї місцевости. Не замикалась в монастирські мури, щоб спасати власну душу, а жила серед людей і для людей, провадила праведне київського українського стилю монаше життя.

Легенда про неї розказує, що „недалеко села Пух, де помер німецький цісар Люд

(Закінчення на стор. 4)

А. Шевченко твердить, що К. Вальдгайм не був аґентом Москви

Лондон, Англія. — Колишній помічник генерального секретаря ООН Андрій Шевченко, який у 1978 році залишився на Заході, у розмові з кореспондентом англійської газети „Сандей Телеграф" сказав, що австрійський президент Курт Вальдгайм ніколи не був агентом Москви.

Як відомо, комісія істориків, яка за дорученням австрійського уряду розслідувала обставини служби нинішнього президента Австрії в частинах армії німецького Вермахту на Балканах у роки Другої світової війни, виявила, що К. Вальдгайм, якщо і не брав участи сам у звірствах проти мирного населення, то у всякому випадку перебував „у безпосередній близькості" і добре знав про них. У зв'язку з цим на Заході поширилися чутки, що Совєтський Союз з самого початку мав факти про причетність Вальдгайма до воєнних злочинів і в період перебування його на пості генерального секретаря ООН погрожував йому публікацією компромітуючих матеріялів на випадок, якщо він відмовиться іти у своїй діяльности за вказівками з Москви.

А. Шевченко відкидає такі твердження, вказуючи, що насправді Кремль спочатку хотів посадити в це крісло іншого кандидата. Як сказав Шевченко, працюючи у свій час секретарем тодішнього міністра закордонних справ Андрея Громика, він бачив у свого шефа справу з документами на Вальдгайма, в якій згадувалося, що той перебував під час війни на східньому фронті і був там поранений, однак ні про які воєнні злочини там не було згадки. Більше того, продовжував Шевченко, агенти КҐБ, які діяли у Ню Йорку, скаржилися йому, що їм не вдалося проникнути в оточення генерального секретаря ООН і що Вальдгайм не погоджується з їх спробами збільшити кількість совєтських громадян серед працівників його апарату.

Не зважаючи на те, що вина австрійського президента не доказана, його авторитет в останній час різко захитався. Однією з причин є і його непереконливий виступ на телевізії 15-го лютого, який залишив в австрійців почуття невпевнености в тому, чи зможе нинішній президент знайти вихід з політичної ситуації. Керівники Соціялістичної партії, в тому числі канцлер Австрії Франц Враніцкі і голова партії Фред Зіновац, дали зрозуміти, що вважають необхідною і своєчасною резиґнацію Вальдгайма.

Ф. Зіновац сказав у розмові з репортерами, що соціялісти могли б на випадок резиґнації Вальдгайма відмовитися від висунення кандидата від своєї партії і договоритися зі своїм партнером — консервативною партією Австрії про висунення спільного кандидата.

У СВІТІ

ЧАСТИНИ МИРОВИХ військ ООН і міліція „Амаль" продовжують розшукувати за схопленим американським полковником Вілліямом Гіґґінсом, якого схоплювачі, правдоподібно, зуміли вміжчасі вивести з південного Ливану, побоюючись, що ливанська міліція, познайомлена з обставинами підпільної боротьби різних мусулманських груп, віднайде схопленого старшину. У понеділок, 22-го лютого ц.р., полковника В. Гіґґінса показали на телевізійному екрані, зглядно на погано закрученій відеострічці. Він відчитав написану заяву, у якій говориться, що президент Роналд Реґен бере на себе відповідальність за злочини супроти мусулманів на Близькому Сході. У заяві терористи поставили вимогу, щоб Ізраїль вивів усі свої військові частини з південного Ливану, звільнив усіх полонених і ув'язнених палестинців і ливанців тощо.

ЗАКОЛОТИ І ЗУДАРИ палестинців з ізраїльською поліцією і військовими частинами, демонстрації і протести різного роду на окупованих Ізраїлем землях, зокрема в смузі Гази і на західньому березі ріки Йордан, продовжуються. Головне командування ізраїльських збройнихсил наказало перекинути в райони неспокоїв додаткові військові частини і панцерні відділи, побоюючись, що у зв'язку з приїздом на Близький Схід державного секретаря ЗСА Джорджа Шулца, зудари можуть набрати небезпечного обороту. Палестинці поширюють на окупованих землях летючки у яких закликають місцеве населення вийти на вулиці міст і містечок усі разом: молодь, старші, жінки, малі діти і під час перебування Шулца в Єрусалимі вшанувати усіх замордованих палестинців. Ізраїль витратив уже на боротьбу з демонстрантами понад 330 мільйонів долярів. В самому Єрусалимі перебувають додтакові відділи поліції і війська, які коштують місто тисячі долярів кожного дня.

КОРИСТУЮЧИСЬ ПРЕЦЕДЕНТОМ в СССР, група чехо-словацьких журналістів звернулася до свого уряду з проханням дозволити їм зареєструвати незалежну від контролі компартії газету. Під час зустрічі журналісти переконували урядових і відповідальних за видавництва осіб, що вони не виступатимуть проти політики уряду, діятимуть в рамках конституційних прав, але вільно висловлюватимуть свої думки й погляди на усі аспекти життя та дискутуватимуть з урядовими газетами про проблеми, які заторкують усіх громадян Чехо-Словаччини. Незалежна газета під назвою „Лідове Новіни" появилася перший раз 15-го лютого, але видавці не мали формального дозволу і тому урядові цензори мають законне право закрити газету. „Тепер ми хочемо цю газету зареєструвати", заявив Їрі Румль, головний редактор згадуваного видання.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує, що щойно обраний новий президент Кипру грек Ґеорґе Вассілію звернувся до обидвох національностевих груп, які заселюють Кипр, греків і турків, з проханням забути усі минулі непорозуміння, ненависті, боротьбу, внутрішні „кордони", дротяні перегороди, заміновані поля, які ділять турецьку частину від грецької, і шукати шляхів замирення та консолідації. Він простяг витягнену руку в сторону турків, які ще й досі не можуть погодитись на співпрацю з греками. Вассілію знає і він свідомий того що президентські вибори він виграв дуже малою більшістю голосів з участю по його стороні сильної комуністичної і соціялістичної партій. Він рівночасно заповів, що вестиме політику свого попередника Спіроса Кіпріяну. Лідер турецької меншости на Кипрі Равф Данкташ заявив, що для нього виступ президента був несподіванкою, але він має намір зустрітись з ним і вислухати його пляни щодо поселенців на півночі.

Р. ҐЕПГАРД І ДОЛ ПЕРЕМАГАЮТЬ У ПЕРЕДВИБОРАХ

Міннеаполіс, Мін. — Сен. Роберт Дол, лідер республіканської меншости в Сенаті і Ричард А. Ґепгард, один із кандидатів на президента від Демократичної партії, ведуть перед у передвиборах у Південній Дакоті і кокусі в Міннесоті. У Південній Дакоті Р. Дол здобув три п'ятих усіх республіканських голосів, а рештою поділилися євангелицький проповідник Пет Робертсон і віцепрезидент Джордж Буш. Дол вийшов переможцем також в кокусі у Міннесоті, але демократичний кандидат Р. Ґепгард втратив кокус в Міннесоті в користь губернатора Майкела Дукакіса, який проголосив себе першим кандидатом, який здобув позамісцевий стейт.

Перемога Р. Дола у Південній Дакоті вказує, кажуть політичні спостерігачі й аналітики передвиборчої кампанії, що він може здобути більшість делеґатів у південних стейтах, крім, очевидно, Тексасу, який є стейтом Дж. Буша і правдоподібно там він отримає найбільше голосів і кандидатів. За Р. Долом висловились також дві п'яті республіканців в кокусі в Міннесоті, а віцепрезидент Дж. Буш опинився менш-більш на рівні з конгресменом Джеком Кемпом. П. Робертсон отримав більшу підтримку, як два вище згадані. М. Дукакіс інвестував багато грошей і зусиль в Південній Дакоті, надіючись, що здобуде цей стейт, який конечно був йому потрібний, але Р. Ґепгард, конгресмен з Міссурі, який сильно у передвиборчій кампанії наголошує підтримку для фармерів і називає Дукакіса „ігнорантом" і людиною майже не познайомленою з проблемами закордонної політики, який був би „нещастям" для З'єднаних Стейтів Америки, здобув перемогу.

Очевидно, тактика Р. Ґепгарда взяла верх і його реалістичний підхід до соціяльних проблем напевно буде йому помічним в передвиборчій стратегії в майбутньому.

Р. Ґепгард отримав 29,965 голосів в Південній Дакоті, тобто 44 відсотки, М. Дукакіс 20,522 (30 відсотків) **сен. Алберт Ґор 5,741 (8** відсотків), а решта менше; республіканці поділили свої голоси в той спосіб: сен. Р. Дол 49,236 (55 відсотків), П Робертсон 17,530 (20 відсотків), Дж. Буш 16,486 (19 відсотків) і решта менше голосів.

Деякі кореспонденти інформують, що в таборі віцепрезидента Дж. Буша існує певного роду занепокоєння зростом популярности сен. Р. Дола, а деякі прихильники Буша дораджують йому міняти передвиборчу стратегію, і залучити до неї деяких особистих приятелів віцепрезидента в Уряді, а може навіть самого президента Роналда Реґена, щоб рятувати ситуацію.

В Україні померла письменниця І. Стешенко

Київ. — Київська газета „Літературна Україна" помістила у числі з 7-го січня ц.р., офіційне повідомлення Правління Спілки Письменників України і правління київської організації СПУ, що там померла на 90-му році життя письменниця Ірина І. Стешенко, внучка видатного українського письменника і громадського діяча Михайла Старицького.

Бл. п. І. Стешенко народилас" 5-го липня 1898 р. в Києві, тут закінчила гімназію, Вищі жіночі курси (історико-філологічний факультет, 1918 року), а 1920 року — Вищий драматичний інститут ім. Миколи Лисенка. Працювала артисткою в театрі ім. Т.Г. Шевченка (*нині Дніпропетровський театр*), а від 1923 до 1936 року — у театрі „Березіль".

І.Стешенко зробила великий внесок в українську літературу. Чудово володіючи прозовим і поетичним словом, блискучий знавець багатьох мов, вона переклала кращі твори російської, французької, англійської, італійської та німецької клясики, а також твори найцінкавіших російських та деяких західніх, зокрема ліберальних письменників, серед них твори М. Горького, Ж.Б. Мольєра, В. Шекспіра, К. Гольдоні, Дж. Флечера, Дж. Лондона, Марка Твейна, Г. Ібсена, Л. Лосона, Мопассана та багатьох інших.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНКА БОННІ БЛЕЙР з місцевости Шампейн, Ілл., порадувала Америку, здобувши другу золоту медалю на Олімпіяді в Калгарі. Б. Блейр свій успіх завдячує своїй власній наполегливості та великій підтримці своєї родини. Здобула вона золоту медалю в Калгарі у ковзанні на 500 метрів, проїхавши цю віддаль за 39.10 секунд, що й встановило новий світовий рекорд.

ПОДАТКОВИЙ УРЯД ЗСА НА телефонічні запити платників податків дає неправильні відповіді на більше, як одну третину питань. Цей рапорт був приготовлений для конгресового переслухання в цій справі, бо якраз тепер коли введено різні зміни в податках, телефонічні інформації є дуже важливими. Це прослідження конгресової комісії сталось в наслідок нарікань платників податків.

ВОДІЇ АВТ У СТЕЙТІ Ню Джерзі зорганізували протестаційну кавалькаду авт до Трентону, як протест проти високих ставок забезпечення в стейті. Ціллю їхньої демонстрації було звернути увагу стейтових законодавців на цю проблему. Як виявляється стейт Ню Джерзі має найвищі ставки на автові забезпечення в цілій країні. Пересічний кошт автового забезпечення в Ню Джерзі виносить на одне авто 603.5 дол.,а в країні — 440.58 дол.

У НЕДІЛЮ, 21-ГО ЛЮТОГО ц.р., Західня Німеччина елімінувала мрії гокейової дружини ЗСА на олімпійську медалю перемогою вислідом 4 до 1. Це саме сталося чотири роки тому в Сараєво, Югославія, коли американці відпали в елімінаціях. Виглядає, що американці можуть бути успішні тільки щодвадцять років, як це було в 1960 і 1980 роках.

НЮЙОРКСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ в понеділок, 29-го лютого і у вівторок, 1-го березня, віддасть пошану відомому американському негритянському письменникові Джеймсові Болдвинові. Форма цієї пошани — це дводенна програма фільмів з його виступів, як і фільмів зроблених на підставі його творів, панель та джазовий концерт. Дві перші імпрези відбуватимуться в приміщенні Студентського центру ім. Лоба, а концерт у Топ оф де Гейт, який знаходиться на розі вулиць Блікер і Томсон. Вступ вільний, але за попереднім зголошенням на число телефону: (212) 998-2372.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Реформи у Польщі — дефіцит і арешти

В останньому тижні арештували у Польщі сімох видатних діячів, членів робітничого руху „Солідарність". Збіґнєв Буяк і Януш Онишкевич стали вже відомі за кордоном. Представник найбільш авторитетного аґентства „Ассошієйтед Пресс" у Варшаві перевів телефоном інтерв'ю з лідером поставленої поза законом „Лєхом Валенсою у Ґданську, і той саркастично заявив йому: „Маємо реформи арештами". Цей вислів стосувався недавньої заяви теперішнього польського диктаторського „ґрадоначальніка" в Польщі, генерала Войцєха Ярузельського, що він переведе поважні реформи, особливо для покращання економіки і підвищення життєвого стану польських громадян. Західня преса добачила у цій заяві відгук „гласности і перестройки" Міхаїла Ґорбачова.

Це була логічна інтерпретація, але, як швидко показалося, зґрунту фальшива. Передусім — у Польщі підвищено ціни на всі харчові продукти на 50 відсотків. Уряд Ярузельського сподівався, що довколишні селяни масово довозитимуть всі хліборобські плоди, які продаватимуть по вищій ціні. Калькуляція була, може, логічна, але в дійсності нереальна, бо хліборобство у Польщі так само занепало, як у всіх комуністичних країнах Це неперевершений хист комуністичної системи — збіднювати багату країну та доводити повні перед тим крамниці до стану — повної пустки. І тепер у Польщі нічого не можна дістати — ані харчів ані одягів чи інших предметів першої потреби. Відомо, що у Польщі між двома війнами політика була препогана, немудра. На внутрішньому фронті була наставлена на польонізацію близько сорока відсотків непольського населення, на зовнішньому відтинку було лявірування між Німеччиною і Совєтським Союзом, із вірою, що Франція і Англія є вірними союзниками. Друга світова війна доказала повне банкрутство цієї політики. Але харчів у Польщі було вбрід, крамниці були повні всякого добра, були першорядні ресторани й каварні, польські текстильні фабрикати із Лодзі і Бєльська суперничили з англійськими, печиво, м'ясні вироби й солодощі були експортовані на захід. Сьогодні — це тільки згадка для поляків. Мрією кожної польської родини є дістати дозвіл на виїзд когось із родини до Західньої Німеччини чи до Америки, щоби там заробити і прислати родині в Польщі зароблений гріш.

Підвищення на 50 відсотків цін на харчі, по які все одно треба годинами чекати, доводить польське населення до розпачу. Водночас — не покращало теж в ділянці громадських свобід. Названа вгорі американська пресова служба інформує в недільному „Ню Йорк Таймсі", що причиною цих останніх арештувань у Ґданську, Варшаві, Кракові, Бидґощі й інших містах — був острах уряду, що у Ґданську відбудеться нарада чільних діячів забороненої „Солідарности", яку тактику повести дальше. Лєх Валенса і його найближчі співробітники, пересидівши у в'язниці після проголошення у Польщі Ярузельським вийняткового стану, не виреклися вірности свобідного від державної контролі робітничих спілок. Вони не визнали нелеґальности „Солідарности" і зберігають ідеал цієї організації. Термін „Солідарність" став наче фірмою для політичної опозиції проти комуністичного режиму. „Солідарність" зберігається не тільки, як ідеал і програма, але подекуди і, як реальне діло, бо існує в підпіллі та спонзорує багату підпільну літературу, — часописи ба навіть книжки.

Нам, українцям, цікаво і потрібно цікавитися подіями у сучасній Польщі, бо ненависть поляків супроти Москви і комунізму наче автоматично продиктувало прихильникам „Солідарности" змінити давню настанову загалу поляків супроти інших, поневолених Москвою народів, у першу чергу українців. Як ми чули недавно на доповіді в НТШ польського ученого з Ягайлонського університету у Кракові — тільки члени найстаршого покоління, які прибули до Польщі після Другої світової війни, говорять про „польський Львів і польське Вільно" — молоде покоління майже на сто відсотків думає вже іншими категоріями. Імперіялізм засліплює і Міхаїл Ґорбачов, для якого „єдіна нєдєліма" є табу, не вирікся теж думки, що в усіх сателітських країнах повинен навіки панувати комунізм з такими володарями, як Войцєх Ярузельський. Та політика мусить збанкрутувати, а гостра харчова криза сполучена з поліційними репресіями вірогідно доведе до заворушень, яких боїться, — але сам провокує — Ярузельський і Ґорбачов. Останні арешти у Польщі прискорять тільки авреолю мучеників провідникам „Солідарности" і збільшать популярність цієї організації.

Михайло Кучер

ІСТИНА — СТРАШНА ЗБРОЯ

Мова тут буде про Мадярську Народну Республіку, зокрема про мадярську кінематографію.

На екрані берег Дунаю, де гарним кольоровим камінням виложено гасло: „Нехай живе великий вождь нашого народу".

Берегом Дунаю заклопотано біжить маленький песик, якого господар вивів на прохід. Кольорове каміння чомусь сподобалось песикові і він... „Не тут! Не тут!" наполохано оглядаючись, кричить господар песика.

В будапештському Луна-парку є атракціон — „Печера привидів". Тепер його переіменовано на „Печеру соціялістичних привидів" (!). Там виступають вожді мадярської революції, члени ЦК. Кістяки монотонно повторюють: „Нам нема чого губити, крім ланцюгів".

Є в Будапешті сільськогосподарський інститут, в якому: вперше в історії вирощено „мадярську соціялістичну помаранчу", але тільки одну. До помаранчі підкрадається дитина та з'їдає її. Схвильовані соціялістичні академіки замість помаранчі кладуть цитрину та називають її „тріюмфальним досягненням передової мадярської агрономічної науки" — соціялістичною помаранчею".

Це не є брудний капіталістичний наклеп на світле сьогодні соціялістичної Мадярщини. Епізоди тількищо переказані, взяті з мадярського фільму „Свідок", поставленого мадярською державною кіностудією режисером Петером Бачо. Фільм пролежав дев'ять років, поки його дозволено показати на фестивалі в Каннах, звідки тріюмфально він пішов на західні екрани.

„Свідок" — це фарс. Комічне у фільмі обертається у зброю проти трагічного. Ніцше сказав: „вбивають не гнівом, а сміхом". У фільмі маємо фактично змору абсурду Кафки перенесену в щоденне життя на екран.

Нормальному західньому глядачеві фільм може видаватися сміливою гіперболою. Глядач на Заході просто не зрозуміє як можна посадити до в'язниці господаря тільки за те, що заколов свою свиню.

Герой фільму Пелікан, сторож на греблі т.зв., „звичайна людина", колишній комуністичний партизан. Ним опікується міністер Даніель. Пелікан до ідіотизму відданий „народній владі", а з другого боку цілком не розуміє що влада не є народна. За таку наївність двічі опиняється у в'язниці. За протекцією став директором „Луна-парку", де є басейн до плавання. Гасло „служба народові" веде його до того, що він пускає до басейну товпу невідомих людей, де в той час „одноособово" плаває член ЦК під доглядом охорони.

Зрештою доля приводить Пелікана до виступу на суді свідком у справі свого доброчинця-протектора, колишнього міністра, а тепер ворога народу.

Колись Пелікан з міністром ловили рибу. Міністер упав у річку і почав тонути. Пелікан витягнув з води потапаючого. Але справа виявилася не так простою. Міністер скочив у воду навмисно, щоб там з аґентами Сі-Ай-Ей — водолазами — обговорити справу державної зради.

На суді Пелікан читає з папірця обвинувачення колишнього міністра у державній зраді. Але коли зустрічається з ним очима, забуває написане для нього прокуратурою і каже, що колишній міністер невинний. Обидва опиняються у в'язниці.

Режисер Бачо каже: знаю, що в основі моїх фільмів лежить трагедія, але я хочу, щоб трагедійність не сприймалася занадто глибоко. Я хочу показати безглуздість епохи.

Треба сказати, що Мадярщина найбільш ліберальна країна в комуністичному таборі, де інтелектуал-мистець має таку свободу, про яку не може мріяти ані чех, ані навіть поляк. Мадярський режисер, очевидно, не може сказати цілої правди, але він вже не мусить і брехати. Це також не значить, що в Мадярщині немає поганих і брехливих фільмів.

Чим пояснити такий мадярський зрив? Мадяри мають елементарний рівень смаку, який відсутній, або майже відсутній, бо знищений соціялістичним реалізмом у совєтського глядача. У Мадярщині був би неможливий такий фільм як „Кубанські козаки", де навіть такий слабенький мадярський фільм як „Склянка пива" сприймався у СССР як дерзання.

Фільм „І горобець птах — зла сатира на тупість мадярського „народного господарства". Мадярський уряд провадить тяжку і нечувану в решті комуністичного світу децентралізацію економічного і політичного життя, дозволяє їздити закордон, дозволяє письменникам видавати книги на свій рахунок. У Мадярщині можна читати західню пресу. Це не означає, що Кадар став лібералом західнього зразка. Він не забув минулого і запам'ятав собі заповідь одного кайзерівського політика: „Революція зверху коштує значно менше, як революція знизу".

Ф. Лукіянович

ОДНІ РОЗЕНБЕРҐИ — ШПИГУНИ, А ІНШІ — БРЕХУНИ

Первісно в юдейській державі жиди не мали, а тому й не вживали прізвищ, а тільки своє та батькове ім'я Давид Їцака, а чи Сруль Йойни. Одначе, як в початках середньовіччя вони почали переселюватись до Европи, то мусіли прибрати собі і прізвища. В цій віковій мандрівці вони занехали свою гебрейську мову, а опинившись в Німеччині (тоді це було Святе римсько-німецьке цісарство), вони прибрали собі нову розговірну — ідішмову, що в основі була німецькою. За панування цісаря Максиміліяна І відбувся перепис населення і всі жиди мусіли прибрати собі прізвища.

Це вони і зробили, вишукуючи найкращі із шляхетних матеріялів, із самоцвітів тощо, і так постали такі прізвища як Ґольденберґи, Рубіни, Розенберґи тощо.

Етель і Джуліюс Розенберґи

Прізвище цього подружжя відоме у ЗСА від атомової шпигунської афери 1942-46 років у Лос Аламосі. Провідником цього шпигунського звена був визначний німецький атомовий фізик Клявс Фукс, який в 1934 році, як комуніст, втік з Німеччини до Англії. З цієї держави його вислано до Лос Аламосу.

Про шпигунську діяльність Фукса довідались агенти англійської контррозвідки в Москві; в 1960 році його заарештовано, він признався до вини та вказав на Розенберґів та Равіца, брата Етел, як на своїх співпрацівників. Фукса засудили на дев'ять літ тюрми, а вийшовши на волю в 1959 році, він очолив Атомову комісію у Східній Німеччині, де 2-го лютого ц. р. помер.

Розенберґи заперечували свою вину, але проти них засвідчив Равіц, їх засудили на смерть і 1953 року присуд виконано. Вони залишили двох синів, яких виховала родина, і вони твердять що їхні батьки були невинні, але дотепер цього не доказали. Атомові знавці твердять, що дані Фукса приспішили Совєтському Союзові виріб атомової бомби на п'ять - вісім літ.

Еліягу Розенберґ

Епштайн, Розенберґ та декілька інших належать до плеяди рейдуючих свідків ізраїльської прокуратури в процесах ОСІ. Вони подорожують разом, харчуються за одним столом та перебувають в одному готелі під опікою працівника ізраїльської поліції. Такі дії є незаконними, але про них оборонці довідуються, звичайно, після вироку.

Немає сумніву що Розенберґ має не абиякі театральні здібності та що не один актор може позаздростити йому. Покликаний свідчити, із питомою вагою та повільним кроком підійшов до Дем'янюка і вдивлявся йому у вічі. У своїй наївності підсудний простягнув Розенберґові руку, а цей відскочив, як опарений. Постало заворушення, таке потрібне пресі і телевізії. Одна жінка на бальконі зойкнула та умліла, чи вдала що умліла. Давайте лікаря та ноші — і сенсація готова. Крім в'язня-мученика, Еліягу став ще й героєм дня, а було це вкінці лютого 1987 року.

З героя став брехуном

Джером Брентар — це ветеран збройних сил ЗСА. Як мешканець Клівленду, він приглядався до перебігу процесу проти Дем'янюка і сказав собі, що із тими п'ятьма свідками щось невпорядку. В своїй подорожі по Европі затримався у Варшаві, де й переглянув поліційний архів. В ньому він знайшов власноручні спомини Е. Розенберґа з 1945 року на 68-ох сторінках, в яких розповідав про життя в Треблінці та про те, що в серпні 1943 року піднято там повстання. Розенберґ із в'язнем Ґустафом зайшли до кімнати Івана, що спав. Ґустав розмахнувся лопатою і вдаривши Івана по голові, його вбив. Брентар поробив із цього документу фотокопії і передав їх обороні Дем'янюка.

Суд ще раз завізвав Розенберґа, але цього разу, щоби довідатись, яке із його зізнань є правдиве. Як добрий актор, Розенберґ не втратив нахабности протягом перепитування і, вказуючи владно на Дем'янюка, заявив що правдивий Іван сидить ось тут, а про вбивство того другого Івана, він тільки чув, а не бачив. Коли запитали Розенберґа, хто автор рукопису, він відповів: „Так, він його писав". „Як із вбивством Івана?" „Це було задушевне бажання кожного в'язня!"

Скільки кривоприсяжників?

У Чикаґо, в процесі проти Франка Валюся, прокуратура покликала 12 жидівських свідків, з яких дев'ять зізнали під присягою, що бачили Валюся в однострої ґестапівця в окупованій Польщі. Перед вироком оборонець заявив, що має нові докази. Суддя Гоффман знехтував заявою оборонця та своїм вироком відібрав Валюсьові громадянство.

У відклику ствердженo, що Валюсь був робітником і цілий час працював у Німеччині на фармі, а тому вирок Гоффмана уневажнено, йому уділено напімнення а Валюсьові привернено громадянство.

У справі Де'янюка із п'ятьох свідків, які свідчили, що він саме є тим Іваном, одного, Розенберґа, вже розвінчали і доказали брехню, але свідки інших допустились злочину кривоприсяги?

На закінчення треба сказати, що кореспонденткою „Юнайтед Пресс Інтернешенел", звідомлення яких передруковує „Філядельфія Інквайрер", є Керол, також Розенберґ.

Василь Верига

Бандуристи з України в Канаді

Повідомлення про приїзд державного ансамблю „Бандуристів з України" до Торонто українська спільнота прийняла з приємністю і зацікавленням, щоб послухати як український музичний ансамбль зарепрезентує українську музичну культуру.

Хоча з окупаційним режимом ми не погоджуємося, але всіх цих, що працюють у ділянці українського мистецтва, ми радо вітаємо, розуміючи, як важко є творити щось нове, своєрідне українське під московською контролею. Ми вже мали нагоду бачити танцювальний ансамбль ім. Вірського, фолкльорний ансамбль ім. Вірьовки, які залишили по собі незабутнє враження. Цим разом — це мав бути ансамбль бандуристів, а чейже відомо, що кожний виступ Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка з Дітройту українська громада Торонто відвідувала масово, дарма, що репертуар був уже знаний. Немає сумніву, що нам усім хотілося, щоб поява бандуристів з України була явищем небуденним і щоб ми всі були горді із його успіхів. Хотілося, щоб цей ансамбль приніс нам оте найкраще з України сьогодні, щоб старшим пригадати про рідний край, а молодших захопити, зачарувати українським пісенно-музичним мистецтвом. Не дивно ж, що деякі родини купували квитки вступу всім своїх членів, хоча ціни не були приступні.

У понеділок, 25-го січня, виступ. Дехто заходить до залі, інші нетерпеливо стоять у черзі за квитками. На залі дають програму концерту, в якій знаходяться дві світлини, одна показує танцюристів у дії, а друга — старшого бандуриста на тлі ансамблю. Крім того коротка довідка про сам ансамбль та про бандуру, як український національний інструмент. Усе це, очевидно, англійською мовою. Тут же поіменний список 65 учасників ансамблю, двоє солістів: Анатоль Солов'яненко та Марія Стефюк, а також мистецький керівник Микола Гвоздь, диригенти Григорій Верета й Василь Діденко та адміністратор Олександер Маляров. І перше, що тут впадає в очі це те, що хоча це бандуристи з України, про що так голосно говорила рекляма в часописах, а також і електронними світлами над входовими дверми Мессі Голл, всі імена і прізвища подані в латинській транскрипції зрусифіковані і тому тут замість Михайла, Миколи чи Юрія, виступають Міхаїл, Ігор, Владімір, Дімітрій, Васілій, Ніколай, Ґріґорій, Ґеорґій тощо.

Переглядаємо програму репертуару, подану аглійською мовою, і з неї довідуємося, що „Реве та стогне Дніпр широкий" та „Заповіт" — це народні пісні, що Гулак-Артемовський зовсім не Гулак, але Ґулак, що Кошиць не Кошиць, але Кошік, український танок „Гопак" — це „Ґопак", а „Гайдамаки" — це „Ґайдамакс". Виходить, що навіть присилаючи до нас українські ансамблі з інтенціями мітичних сирен, москалі не виявляють найменшої пошани до української мови, нібито конституційно офіційної мови „суверенної" української „держави". Це все робить враження, нібито українські назви і слова не надаються на передачу в англійській вимові і тому їх треба вперше зрусифікувати, перевести на мову Леніна і щойно тоді можна їх вимовляти в якійсь чужій мові.

У Торонто цей ансамбль виступав двічі, 25-го і 26-го січня. Першого дня виступ спізнили на чверть години. Нарешті по двох викликах публіки на сцену вийшло шість десятків професійних бандуристів. Приємно вражало те, що в основному — це молоді люди, тільки декілька між ними старших. Пропорція молодих і старших, мабуть така сама, як і в наших хорах, тільки у відворотному порядку: у нас переважна більшість — це старші, у них — це молодші. Усі вони в козацьких строях, але ці строї біденькі, в кожному разі не дорівнюють своєю красою і розкішністю строям недержавної Капелі Бандуристів з Дітройту, ЗСА. Наперед вийшов молодий бандурист і гарною українською мовою заповідає кожну точку програми, а вслід за ним, якийсь „хахол" чи „малорос" заповідає нібито те саме, але через його горло не може пройти українське ім'я, чи назва твору і тому чуємо „Тарас Ґріґоровіч", соліст Васілій Попадюк, Павел Сокіра замість Павло Сокира і т. п. й аж у вуха ріже ось те малоросійське московство.

Я не збираюся оцінювати вокально музичного виконання тому, що не маю на це даних, але як пересічний слухач можу висловити мою, і не тільки мою думку, що виступ Бандуристів з України не зробив великого враження, в кожному разі не дорівняв ансамблям Вірського чи Вірьовки. Я дозволю собі висловити мій погляд на старий — престарий фолкльорний зміст репертуару. Цим репертуаром нам ніби хотіли показати стару Україну, щонайменше з-перед півстоліття, чи краще, таки ще з кінця минулого століття. Із тих прекрасних пісень, що їх створило вже молодше покоління, в репертуарі не було нічого. Включена була також і російська пісня „Широкі степи", але її не співали, замість неї соліст співав одну англійську пісню у супроводі хору. Це, мабуть, зміна подиктована місцевими обставинами, щоб публіка не зустріла пісні свистом. Так само дуже розумно поступили, що не намагалися співати окупаційного гимну „суверенної" України.

Що ж властиво співали солісти? Солістка Марія Стефюк, яка виступала у першій частині програми, співала між іншим пісню „Червона ружа" про чоловіка, який впивався та побивав жінку. Це, так би мовити, один кадр із документального фільму про українську культуру. У другій частині співав соліст Павло Сокира, арію Івана Карася із „Запорожця за Дунаєм".

(Закінчення на стор. 4)

О. Троян

РОЗПОВІДЬ ПРО СІЛЬСЬКУ ПОПІВНУ

II.

Село було гарне, розклалось воно на горі над Дніпром. Стан здоров'я батька був поганий. Мама старалася підкріпити його, але це не тривало довго, бо надходив голод. Присилали діти листи, що голодують. Тато ловив рибу в Дніпрі, а мама обмінювала на крупи і посилала їм, а я в лісі вигрібала жолуді і ми пекли гіркі коржі і варили юшку з риби. Якось Бог дав що всі лишилися живі. Вже в 1934 році було краще, бож у нас був огородець.

Діти приїздили провідати нас, лише Аркадій не міг приїхати, бо був приписаний за селом. Підходила осінь. Моя улюблена пора року. Церква була Св.Покрови. Мама пішла в село до сестриць, щоб після Служби Божої зробити якийсь обід. Ми з татом були вдома. Я лежала на тапчані (трохи була пухла від голоду), а тато сидів на печі, звісивши ноги і все щось думав. Прийшла мама, а тато раптом сказав:

— Ти пішла, а я пригадав собі все своє життя.

І от вони говорили цілу ніч. Я пробуджувалася, а вони далі говорили.

Ранком усіх дітей, аби не йшли вони в церкву, гнали в поле кукурудзу рубати.

Тато ще сказав до мене:

— Оленко! Одягни нову суконку аби знала, що сьогодні велике свято. — Він, звичайно, мені нагадував, щоб я не забула сніданку.

Я пішла до школи, а сніданок залишила на столі. Поставили нас по-четверо, дали лопати в руки. Дивлюся, а сніданку нема. Відпросилася в учительки і побігла додому. В цей час мама вмивала тата, а він якось дивно розставляв пальці. Та й погляд у нього змінився і він почав говорити. Вбігла я у хату і почула отакі слова:

— Маріє, я Бога побачив. Мені треба його бачити і тепер я його бачу. Пробач, що може щось було не так у нашому житті.

Ліг і умер. Заплакали ми з мамою. Послали телеграму дітям, що... вуйко помер.

Прийшли три священики з інших сіл, обмили і одягнули в одежу, в якій він служив у церкві. Тато був митрофорний. Як сьогодні бачу його в труні, хрест в руках і євангеліє. Три дні чекали на корабель з дітьми, а їх не було. Вирішили поховати без них. Поховали в церковній ограді, засипали могилу і пішли в хату на поминки. Застали дітей у хаті. Вони приїхали наступним кораблем. Поплакали, що не змогли глянути востаннє на батька-мученика. Спакувалися і повернулися додому. Жили ми близько міста, лише Аркадієві не давали пашпорта.

Ось він працював у колгоспі. Бриґадир послав його орати і каже, щоб узяв жеребну кобилу на оранку. Брат відмовлявся, але той став погрожувати. І за непослух заслали його на два роки в Сибір.

Коли Аркадій повернувся додому йому дозволили скінчити школу і нарешті дали йому пашпорт. У 1939 році взяли його та й Володимира до війська.

Зачалася війна з німцями. Я вийшла заміж. Пожили ми недовго і нас вивезли в Німеччину. Нелегко нам прийшлося. Жінки вийшли на страйк, то через них і нас вивезли в штрафний табір. Працювали ми 12 годин денно. Їсти давали раз у день після роботи. Перебули ми там дев'ять місяців. Як нас випустили, то ми були такі худі, що на нас страшно було дивитися.

Після війни опинилися ми в таборі. Там і народилася нам донечка Віра. Записалися ми в Канаду. А в 1952 році народилася Наталка. Принесли христити в церкву. Я була вдома, бо добра пані дозволила мені в пивниці справити христини. Якраз в той день приїхав Владика Михаїл з Торонто з візитою. Наталка заплакала, бо священик був з школярами. Мій кум підійшов до Владики і сказав:

Поблагословіть оцю дівчинку, нехай вони її охристять. Це внучка о. Петра Вишневого.

— Вишневого? Та я з ним в Харкові сидів разом в тюрмі. Я хочу бачити маму цієї дівчинки.

На другий день я була в церкві до виводу і після Служби Божої Владика розказав про мого батька. Коли привела Владику Михаїла в камеру де сидів мій тато, то побачивши тата тяжко хворого, він підійшов до нього. Познайомилися, тоді тато показав йому свої пальці. Його тортурували, підкладали пальці під двері їх стискали. Дуже його били аби лише відрікся від Бога.

І ось одного дня сталося чудо.

Наглядач відкрив двері в камеру і наказав Владиці і татові збиратися з речами. Владика взяв мого батька на руки і так вийшли з камери. Наглядач привів їх до брами, відкрив двері і сказав їм іти куди очі дивляться, та ще й просив, щоб його не видали, бо має жінку і діти.

От таким чудом Владика примістив мого тата, де ми з мамою приїздили, а це саме в добрих людей, які старалися його підлікувати.

Владика цікавився нашим життя. Я розказувала про наш пройдений шлях. Він сказав, що буде молитися за душу мого батька — мученика за віру Христову.

Ми ніколи не нарікали на нашу долю. Мати прищепила нам — сильну віру в Бога. Вона казала, що не ми одні залишилися сиротами; було багато таких, що втратили своїх батьків.

Батькові слова перед смертю лишилися у моїй пам'яті по сьогоднішній день.

Я вірила, що своїми молитвами він нам допомагав поборювати життєві труднощі і вірю, що він був завжди з нами.

Аркадій прийшов із війни без ноги, Володимира забили в бою під Варшавою, Григорій згинув у катастрофі, а про Людмилу і Віктора нічого не знаю. Мама померла на старості літ і її ми поховали рядом з Григорієм. Зчасом і Аркадій помер. Сьогодні вони знову з'єдналися з батьком.

ВИСТУПИ КУРИТИБСЬКОЇ ФОЛКЛЬОРНОЇ ГРУПИ „БАРВІНОК"

Бразилія! Четверта після СССР, Китаю та Канади найбільша країна світу, з двома водопадами (Ігвассу), вищими від нашої Ніяґари, найдовшою в світі рікою Амазонкою, що при гирлі є ширша від Бельгії. Для нас, українців на інших континентах, вона асоціюється з якимсь безмежним облогом, на якому примирають з біди наші брати й сестри, для яких мусимо посилати пакунки з одежою та книжками.

Бразилія має свої причини бути бідною, не зважаючи на свої багатства, одначе бразилійські українці не живуть на своїх пустинних плоскогір'ях, не раз три тисячі стіп вище рівня моря, самими нашими дарами! Вони, окремо і разом, вкладають дуже багато труду для розвитку економії і рідної культури.

Незабаром, у п'ятницю, 4-го березня, бразилійська молодь завітає до нас з концертами. Ця молодь приїжджає, щоб виявити свою приязнь, дружбу і пізнати нас, людей серця, нав'язати з нами контакт, як з віднайденою родиною.

Виступає фолкльорний ансамбль „Барвінок" з Бразилії.

Фолкльорна група „Барвінок" існує в Куритибі при Хліборобсько-Освітньому Союзі та Українсько-Бразилійському Клюбі ще з 1930 року. Для стужених, запрацьованих, не завжди щасливих поселенців з українських земель згуртування в „Барвінку" було чи не єдиною ясною дорогою затримати свою ідентичність і заглушити тугу за рідним краєм. Серйозна, наполеглива праця членів ансамблю підняла так високо його мистецький рівень, що уряд Парани запросив ансамбль у 1959 році взяти участь, разом з іншими етнічними групами, у Першому фестивалі фолкльору і етносу Парани.

В ансамблі „Барвінок" виступають діти й внуки, а може навіть і правнуки перших танцюристів. Вони беруть участь у різних імпрезах, оказіях. З успіхом танцювали на прийнятті президента Портуґалії Кравейра Лопеса, Папи Івана Павла II, три рази їздили до столиці Бразилії, їх запрошують на різні конгреси та в інші штати країни.

Коли вони приїдуть до нас — привітаймо їх щиро, тепло, щоб їм здавалося, що вони приїхали в гості до родини. Викупім квитки на їхні концерти, бо в той спосіб ми не тільки допоможемо їм покрити їхні фінансові видатки, але й збагатимо їхні фонди для поширювання української культури. Наша присутність скріпить їхню віру в українську людину і винагородить їх за всі труди, неповодження, втрати, сумніви.

Нехай вони пам'ятають нас, як своїх найбільших приятелів!

Віра Ке

ЧИКАҐО ЗАПОЧАТКУВАЛО ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Чикаґо (Юв. Ком.). — Ювілейний 1988 рік розпочато в Чикаґо рядом імпрез під еґідою Громадського Ювілейного Комітету, які заповідають багатий на різні святкування сезон в Чикаґо й стейті Іллиной.

Ще перед Новим роком, але у святковому різдвяному сезоні, інформаційно-пресова комісія Ювілейного Комітету влаштувала зустріч з представниками преси і засобами комунікації. Ця зустріч, що мала місце в Українському Інституті Модерного Мистецтва, була проведена у формі короткої пресової конференції та різдвяного прийняття. Заля була прибрана святково з свят-вечірнім столом та ялинкою, а в час вечері подано наші страви. Також загостили колядники з цілоденної школи св. Миколая із зіркою та посівальником. У святочну атмосферу впровадила присутніх адвокат Марта Фаріон-Вислоцька, секретар комітету, що пов'язала ювілей Хрищення з Різдвом Христовим та представила деякі українські звичаї в час Свят-Вечора.

Ділову інформативну частину щодо самого ювілейного відзначення в Чикаґо й діяспорі провів голова комісії проф. Василь Маркусь, що разом з адвокатом Юліяном Кулясом та іншими членами комітету відповідав на запитання преси.

Губернатор Дж. Томсон підписує проклямацію. Стоять в першому ряді (зліва): пастор О. Гарбузюк, Р. Мицик, М. Фаріон-Вислоцька, Ю. Куляс, І. Горчинська, З. Біґун та С. Личик.

Всім учасникам роздано гарно виготовлені і багаті на різні матеріяли пресові „теки".

Після вечері присутні члени комітету відбули ще своє коротке засідання, обговоривши деякі наступні імпрези Ювілейного Комітету. У висліді цієї зустрічі появилися ілюстровані та журналістичні репортажі в місцевих двох щоденниках — „Чикаґо Трибюн" (1-го січня) та „Сан Таймс" (30-го грудня). Литовський щоденник „Дравґас" (6-го січня) помістив довшу передову статтю пера монс. Й. Прунскіса „Українське Тисячоліття християнства".

У вівторок, 19-го січня, проголошено в стейтовому будинку в Чикаґо проклямацію губернатора стейту Іллиной Джеймса Томсона у присутности української делеґації в числі близько 25 осіб.

Делеґацію представив губернаторові і його прибічникам адвокат Ю. Куляс, голова комісії зовнішніх зв'язків у Ювілейному Комітеті, нагадуючи губернаторові про його прихильність до українців у минулому. Тепер українці в цілому світі відзначають Тисячоліття християнізації Київської Руси-України та єднаються разом із народом в батьківщині, де українські віруючі зазнають переслідування за право визнавати вільно свою релігію. В той же час совєтський режим підступно використовує ювілей Тисячоліття для зовнішньої пропаганди.

Губернатор Томсон прочитав проклямацію такого змісту: „Зважаючи на те, що в 988 році київський володар Володимир встановив християнську віру як державну релігію тим, що охрестив своїх підданих у ріці Дніпрі, і тому що прийняття християнства глибоко змінило напрям історії України, поважно визначаючи розвиток української культури у всіх її виявах, та сприяло виникненню багатьох духових і суспільних вартостей, і тому що 1988 рік, що маркує Тисячоліття Християнства в Україні, є милевим стовпом, гідним для вселюдного вшанування, й тому що, не зважаючи на релігійні переслідування, українські віруючі — православні, католики і протестанти, досьогодні зберігають свою релігію іноді скрито, боячися совєтських репресій, і врешті, зважаючи на те, що американці українського походження, що замешкують в стейті Іллиной, сильно прив'язані до своєї тисячолітньої духової і культурної спадщини та об'єднуються із своїми земляками скрізь з метою врочистого відзначення цього Тисячоліття, тому то я, Джеймс Р. Томсон, губернатор стейту Іллиной, оцим оголошую 1988 рік Роком Тисячоліття Християнства в Україні у стейті Іллиної та закликаю наших співгромадян приєднатися до його відзначення".

Після прочитання проклямації голова Громадського Ювілейного Комітету дир. Роман Мицик склав подяку губернаторові за його шляхетний жест і за те, що він особисто приєднався до святкувань, бо погодився стати почесним співпредсідником нашого Ювілейного Комітету, та запросив його до участи у дальших святкуваннях.

З цього приводу відкрито дарунок Ювілейного Комітету стейтовому урядові, а саме велику керамічну скульптуру роботи Лесі Дяченко-Кочман під назвою „Врочиста риза князя Володимира", що її приміщено у прийомному фоє губернатора на 16 поверсі стейтового будинку. Багато причинився для зорганізування цієї зустрічі адвокат Левко Казанівський, спеціяльний асистент губернатора в етнічних справах. Того ж дня на каналах 5 і 32 телебачення передано репортаж про цю церемонію.

Цьогорічний бенкет з нагоди державности і соборности України, що його влаштував місцевий відділ УККА 24-го січня в готелі Шератон Інтернешенел, також відбувся під знаком ювілейного року Хрищення Руси-України. Крім інших, на ньому мав слово голова Ювілейного Комітету Р. Мицик, закликаючи цілу українську громаду об'єднано відзначити в Чикаґо і стейті Іллиной цей великий ювілей становлення української християнської нації.

30-го січня відкрито у співучасті з нашим Ювілейним Комітетом у Мистецькому Текстильному Центрі виставку українських традиційних тканин. В неділю 31-го січня відбулося прийняття з участю українських та неукраїнських гостей, зокрема з мистецького світу та преси. Ця виставка влаштована заходами та зусиллям двох мисткинь Сенди Семків та Тані Рейнарович. Виставка відкрита від вівтірка до п'ятниці від 12-ої до 5-ої год. дня, в суботу — від 10-ої до 5-ої, а в неділю від 2-ої до 5-ої год.

Виставка триватиме до 11-го березня, і вона фіґурує як імпреза відзначення Тисячоліття українського християнства. Побажано, щоб українська громада, а зокрема молодь та учні шкіл, відвідали цю виставку. Адреса мистецького текстильного центру: 916 Вест Диверзи Парк вей.

СУЧАСНІ ЖІНКИ-ГЕРОЇНІ

64-ий Відділ СУА в Ню Йорку влаштував у суботу, 6-го лютого, в Пластовому Домі вечір, присвячений жінкам-героїням.

Вечір відкрила голова Відділу Христя Навроцька, яка привітала численно зібраних присутніх, доповідача, відому та всім люблену Надію Світличну і особливо перший раз присутню між нами, недавно прибулу зі заслання Раїсу Руденко, яку присутні привітали вставанням з місць. Потім Ніна Самокіш, заступниця голови Відділу, представила Надію Світличну, яка вже є з нами 10 років. Надія Світлична у питомий їй спосіб зворушливо почала свою доповідь, передаючи привітання від родини Руденків і Ліди Рубан та її сина Марка, яка не прибула, бо не могла залишити сина без опіки.

У доповіді Н. Світлична сказала, що сучасних жінок-героїнь в Україні є дуже багато. Є жінки-матері, що борються за своїх синів чи доньок, є дружини, які борються за своїх чоловіків. Жінки несуть більший тягар, як мужчини, бо коли замикаються двері камери, тоді легше боротися, ніж боротися на волі за своїх найближчих. Н. Світлична для прикладу згадала кілька імен таких, як Стефанія Петраш, Оксана Мешко, якій сьогодні 83 роки і хвора, а навіть тих жінок, що самі перебували тяжкі роки ув'язнення, а нині на волі, як Ольга Горинь, що взяла на себе великі обов'язки разом з В. Чорноволом видавати „Український Вісник". Вони стараються разом з грузинами, вірменами та іншими національностями боротися за права людини, щоб впровадити ту „гласність", яку проголосив М. Ґорбачов, знизу, а не згори. Вони мусять зносити тяжкі наклепи постійно всі совєтські часописи нападають на них образливими словами, але вони не зважають на те. 30-го грудня 1987 року проголосили себе членами Гельсінкської групи і 31-го грудня вислали листи до 35 країн світу з проханням, що якщо Москва хотіла б їх депортувати, щоб ті країни відмовилися їх прийняти.

Недавно прибули до нас зі заслання Микола і Раїса Руденки і Ліда Рубан зі сином Марком на лікування. Ліда одружена з Петром вже 20 років, а жила з ним на волі 3 роки. Не зважаючи на її страдницьке життя, вона — велика оптимістка. Надія Світлична розказала про нещасливий випадок, який стався з її сином. Водій вантажного авта з Литви наїхав на її сина Марка, який у висліді того є спаралізований від половини тіла вниз. В Україні не могли його вилікувати, але по роках клопотання вона дістали дозвіл на виїзд до ЗСА, а чоловік далі ув'язнений. Ліда Рубан не вимагала жодного відшкодування від водія, „бо не хотіла сином торгувати. Якщо він винен, то Бог буде судити його", — сказала вона.

Н. Світлична наводила приклади як жінки борються за полегшення долі їхніх чоловіків. Добровільно ідуть за ними на заслання, щоб помогти. Сумна доля матерів В. Марченка, Ю. Бадзя, якому не дали дозволу на побачення з важко хворою матір'ю.

Відтак Ніна Самокіш представила Раїсу Руденко, яку присутні привітали щирими оплесками. Р. Руденко дякувала за привітання, раділа, що вже стільки років тут на чужині бережемо мову та культуру. Жінки в Україні, особливо на селах, стараються заховати звичаї та виховують дітей на великих героїв. Найважче є тоді, коли когось з рідні заарештують, не можна нічого помогти, немає ніяких інформацій за що арештовано, чи присуд був правильний. Відповідь одна, як сказав Ковпак: „Кара невелика — треба відбувати".

Раїса Руденко спокійно, навіть деколи з дозою гумору, розказувала про важкі роки в таборах Мордовії. Важка праця, суворий клімат, погані санітарні умовини, злоякісний харч (крупи з хробаками, зіпсута бараболя і напівсирий хліб), за найменші провини — кара в карцері без одежі і без накриття, а температура, що замерзала вода. У таборах — переважно українці, небагато з прибалтійських країн і найменше росіян. Хворих не лікують зразу, як попаде в лікарню — дають ліки, не прослідивши недуги. Пакунки для політв'язнів дуже обмежені. 5 фунтів разом з опакуванням раз у рік. Побачення з рідними теж дуже рідко. Часто є випадки, що родина приїхала, а тут не пускають і видумують різні причини — родина вертається додому з плачем. Політичних в'язнів пильно стережуть, тоді як для кримінальних немає строгих приписів. День починається о 6-ій рано, від 8-ої до 4-ої по полудні — праця. Бараки на 2,000 осіб приміщують 4,000.

Раїса Руденко розповідала про квітник, який в'язні засадили на смітнику, але і цей знищили, як робили „амариліс" з колючого дроту. Однак в'язні не піддавалися. Сама поява Раїси Руденко, її сердешний усміх і щирі розповіді про найтяжчі хвилини в її житті, розлуку з чоловіком, а зараз з Україною зблизили її з нами. І як легко тепер можна зрозуміти слова її чоловіка Миколи, для котрого вона була надхненням і опорою у тяжких роках ув'язнення:

Життя — це ти.
Твої маленькі руки
Тримають світ,
який живе в мені...

Христя Навроцька — голова Відділу сердешно подякувала Надії Світличній за винятково змістовну доповідь, і Раїсі Руденко за розповідь про її переживання, зазначуючи, що всім нам не під силу зрозуміти витривалість та мужність наших в'язнів, зокрема жінок, та їхніх родин. „Ми з подивом до Вас і великою пошаною", — закінчила свої слова. Присутні довго були під враженням слів Раїси Руденко, підходили до неї і старалися хоч кількома словами перекинутися з нею.

Евстахія Гойдиш
пресова референтка

ШІСТЬ ОСІБ, В ТОМУ ЧИСЛІ два голляндські туристи загинули у вогні туристичного готелю в Болгарії в місцевості Боровец, крім того були поранені особи, числа яких офіційне болгарське агентство не подає. Лещатарський туристичний готель знаходиться приблизно 30 миль на південь від Софії, столиці Болгарії.

Родина
сл. п. Марії Заваликут
складає щиру подяку
д-рові Ярославові Яримовичеві
за професійну поміч і опіку в останніх днях життя нашої Незабутньої Бабуні в часі Її перебування у шпиталі і "reconvalescence" домі.
Внучка — РОМА САЛЯК

Ділимося сумною вісткою, що дня 21-го лютого 1988 р.
відійшов у Вічність на 93-му році життя
наш Найдорожчий ТАТО І ДІДО

бл. п.
ІВАН СТЕЛЬМАХ

ПАНАХИДА відбудеться в четвер, 25-го лютого 1988 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Robert Moriland при 9th і Main вул., Честер, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в п'ятницю, 26-го лютого 1988 р. о год. 8-ій ранку до церкви св. Духа в Честері, а відтак на цвинтар Lawn Cross при Ridge Road, Chester, Pa.

Залишив у смутку:
невістку — МАРІЮ з дітьми ДАРЦЕЮ І ОРЕСТОМ
зятя — ІВАНА КУЛИНЯКА з донькою УЛЯНОЮ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п.
Василя Оріховського
ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ
будуть відправлені
в церкві Різдва Пр. Богородиці, Ню Бранзвік, Н. Дж., в суботу, 27-го лютого 1988 р., 7-ма год. веч.;
в церкві св. Володимира, Гемпстед, Н. Й., в четвер, 25-го лютого 1988 р., 7:30 год. ранку;
в церкві св. Михаїла, Чері Гіл, Н. Дж., в четвер, 25-го лютого 1988 р., 7:30 год. ранку;
в катедрі св. Володимира, Стемфорд, Конн., в четвер, 25-го лютого 1988 р.;
в Гантінґтон Віл., Па., відправить о. крил. Я. Шуст, в четвер, 25-го лютого 1988 р.
Просимо Рідних, Знайомих та Приятелів про молитви за спокій душі Покійного.
ДАРІЯ ОРІХОВСЬКА — дружина з Родиною

Центральний Комітет Дрогобиччини
Ділимося сумною вісткою із Членами та Земляками Дрогобиччини, що 12-го лютого 1988 р. відійшла від нас у Вічність на 66-му році життя, Дружина секретаря Центрального Комітету Дрогобичан, Миколи Курчака

бл. п.
Ольга Марків-Курчак

Мужеві Миколі, синові Ярославові, сестрі Юлії і всій Родині висловлюємо глибокі співчуття.
За Управу Центрального Комітету Дрогобиччини:
Володимир Осередчук, голова
Роман Микита, касир

У глибокому смутку повідомляємо, що
22-го лютого 1988 р. помер в Мюнхені

бл. п. проф.
БОГДАН КОРДЮК

ДОВГОЛІТНІЙ ДЕКАН
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
народжений 17-го січня 1908 р. у Львові, визначний провідний націоналістичний діяч і публіцист, політичний в'язень польських і німецьких тюрем і концтаборів.
У 1930-их рр. Покійний здобув докторський ступінь на геологічному факультеті німецького університету в Берліні і працював асистентом при катедрі геології. Після війни Покійний був професором Українського Технічного Інституту та Українського Вільного Університету в Мюнхені.

Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Фундація
Українського Вільного Університету

Бандуристи...

(Закінчення зі стор. 2)

Хоча в опері Карась співає декілька арій, для нас підібрали не яку іншу, а знову пияцьку — „Ой, щось я дуже загулявся..." Коли ж поєднати арію Карася із піснею Марії Стефюк, де говориться, що „мій муж ніц не робить тільки п'є, прийде додому — жінку б'є", то маємо чудовий образ побуту в Україні. Невже ж не могли нічого кращого в Києві, чи пак у Москві, підібрати для репертуару гостинного виступу в Канаді не будь-кого, а державного ансамблю бандуристів. Чи показуємо за кордоном те, що є найкраще в музичній культурі України, чи те, що є найбільше примітивне, тим більше, як вибране з контексту, як це було із арією Карася?

На кінець програми виступив соліст тенор Анатоль Солов'яненко. Він співав чудово й недаром його аж два рази викликала ентузіястична публіка. За його третім виступом, він заповів знову ж таки арію Андрія із опери „Запорожець за Дунаєм". (Невже ж немає інших українських опер?) І тут сталося те, чого не практикується у культурному світі. У нас є навіть афоризм, який каже, що „з пісні слів не викидають". Але це тільки у буржуазному світі. Під комуністичним режимом, це є постійне явище. І ось, виходить Солов'яненко і співає арію Андрія, але починає її десь із середини пісні-молитви, поминаючи перші слова „Владико неба і землі", а в дальшому тексті усі звороти до Бога замінено слово „Бог" — словом „воля". Прямо дивно, що викидаючи зворот „Владико неба і землі" не замінили якимсь комуністичним божком чи вождем із комуністично-совєтської релігії.

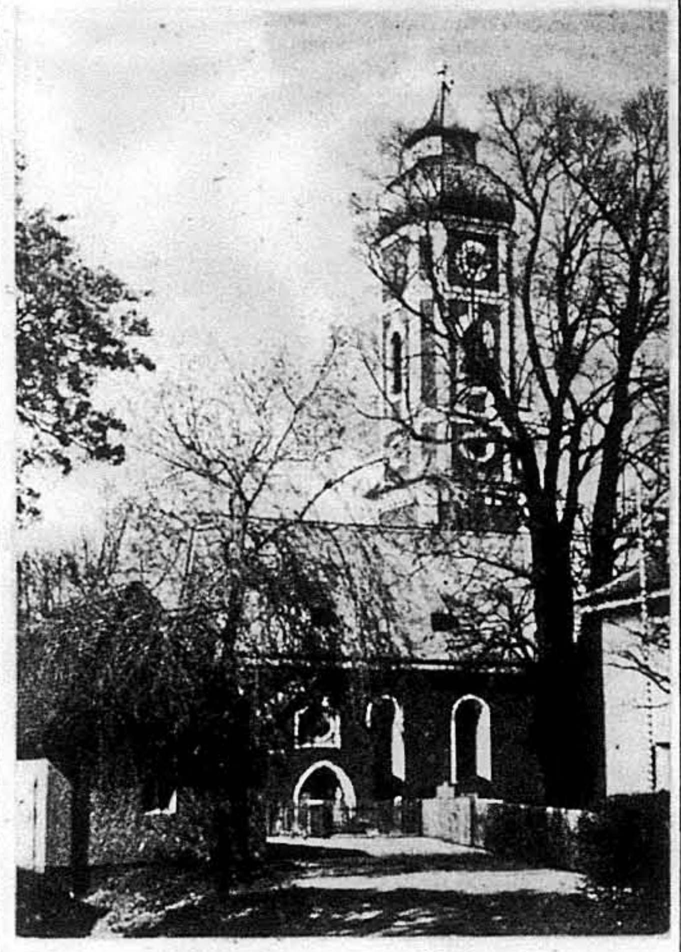
Назагал, я, як пересічний громадянин,вважаю, що виступ „Бандуристів з України" не був блискучою маніфестацією найкращої музичної культури України. А шкода. Був він радше виявом, чи образом, незавидного стану сьогодні розпияченого суспільства, де не шанують рідної мови й осмішують, а то й саджають до тюрми тих, які стають в її обороні і в обороні найкращих українських традицій і переслідують тих ,які вірять у „Владику неба і землі".

Чи не є це одною із спроб компромітувати перед чужинцями Україну, український народ та його культуру? Я можу з легким серцем і з почуттям повної відповідальности твердити, що Капеля Бандуристів з Дітройту робить більшу прислугу в поширенні української музичної культури, як це вдалося зробити контрольованому Москвою українському „Ансамблеві Бандуристів" з Києва.

ПРЕЗИДЕНТ РУМУНІЇ Ніколае Чавшеску, відступивши від традиційної совєтської політики приховування таємниць, заявив, що відносини його країни з Мадярщиною не є найкращі і кожного дня вони погіршуються. Ця заява, кажуть політичні спостерігачі, була свого роду відповіддю Румунії на інтерв'ю першого секретаря Центрального Комітету мадярської комуністичної партії Матіяша Суроша, який заявив кореспондентам, що на його думку усі мадяри, які живуть, наприклад, в Трансильванії (румунська територія) є частиною мадярського народу.

Правнучка...

(Закінчення зі стор. 1)

Церква в селі Пух в Баварії.

віг, підібрав мандруючу дівчину селянин, що їхав возом волами. На возі був дзвінок і когут. Коли віз під'їхав до місцевої церкви, дзвінок задзвонив, а когут запіяв, вони зупинилися. Едігна уважала, що це Божий знак для неї, і вона знайшовши у старій липі біля церкви дупло, там якийсь час жила, а потім примістилася в маленькій хатині. Селяни приходили до неї зі своїми турботами, а Едігна їм допомагала: радою, лікувала від хворіб, також їхню худобу, і вчила дітей писати й читати".

Едігна померла 26 лютого 1109 року і похоронили її під престолом старої церкви. Місцева людність почитала Едігну від віків, зберігаючи пам'ять і любов пустельниці, яка не тільки на протязі 35-ох років чинила добродійства для них, але й після смерти вислухувала їх молитви і чудом спасала. Інший переказ каже, що „після її смерти із липи, в дуплі якої вона жила, виплива свята олива, але коли купці старалися продавати цю оливу, виплив оливи переставав".

Коли 1600 року проголошено її Блаженною, опікункою проти крадежі, а мощі складено у вітринку, яка висить над присвяченим їй побічним вівтарем перебудованої ще тоді церкви до сьогодні.

Стеля і стіни цієї церкви є прикрашені малюнками з життя Едігни. Під хорами висить ряд образів з різних століть, включно з новітніми часами, з подяками за поміч. В честь Блаженної Едігни вдячні мешканці села Пух влаштовують щодесять років своєрідні ігри „Едігни", в яких відтворюють життя і діяльність Блаженної. Наступні ігри припадають на 1989 рік.

У зв'язку з 1000-літнім ювілеєм Хрищення України 6-го липня ц.р., заходами студійної програми „Стежками батьків по Европі", учасники „Стежок-1988" і українська молодь урочисто зложить поклін княжні Блаженній Едігні, правнучці св. Володимира Великого і включить цю історичну постать на чужині, як першу у своїх щорічних святкуваннях під час Українського Дня в Мюнхені.

Заплановано...

(Закінчення зі стор. 1)

священики УАПЦ Степан Галик-Голутяк і Олексій Лімонченко та священики УКЦеркви Петро Леськів і Джон Лукас.

Ювілейні святкування розпічнуться у п'ятницю, 4-го березня, виставкою про втрачені архітектурні пам'ятники Києва, що знаходитиметься в стейтовому залізничному музеї при Другій вулиці в Сакраменто. Виставку можна буде оглядати до суботи, 12-го березня.

Увага багатьох тисяч мешканців столиці й стейту і засобів масової інформації буде звернена на кольоритний 34-річний фестиваль-параду камелій з участю десятків етнічних груп, які звеличатимуть український народ як націю-господаря урочистостей. Фестиваль-парада розпічнеться в суботу, 5-го березня, о 10-ій год. ранку при Дев'ятій вулиці між вулицями „Л" і „Н" та проходитиме довкола Стейт кепітол парку. Разом з „фльовтами" інших націй йтиме „фльовт" Ювілейного Комітету Тисячоліття з оркестрою „Титан", що виконуватиме українські марші. Українську частину паради очолять: гренд-маршал — проф. д-р Микола Степаненко, колишній віцепрезидент УНР в екзилі, і „персоніфікація України" Віра Злиденна.

Після паради, що триватиме приблизо дві години, від 3-ої до 8-ої години учасники урочистостей можуть оглядати міжнародну виставку і виставку камелій при 1100-14 вулиця (вхід з вулиці „Джей"). Українську частину фестивалю виповнять танцюристи ансамблю „Весна", музика і спів бандуриста Андрія Китастого і короткі відеофільми, а також розігравка льосів з цінними й цікавими нагородами. Вступ на виставку — вільний.

У неділю, 6-го березня, буде продовження виставка і виставки камелій.

В суботу, 12-го березня, в катедрі Святого Причастя при 11-ій вулиці й вулиці „К" відбудеться Екуменічний Молебень з нагоди Тисячоліття Християнства в Україні з участю священиків і проповідників усіх українських Церков. Урочисті відправи супроводитиме спів об'єднаного українського хору. Початок Молебня о год. 9-ій ранку. Після Молебня, о год. 11:30 ранку відбудеться полуденок міжнаціональної дружби в Ред Лайон Інн при 2001 Пойнт Вест вей. Цілий калейдоскоп національних груп міста, буде святкувати разом з українцями Тисячоліття Хрищення України.

В. Злиденна в українському національному строї, що уосіблюватиме Україну, перейде в товаристві її ескорта Йосипа Гірняка перед присутніми на полуденку разом з дівчатами-персоніфікаціями інших народів. Американський і український національні славні проспіває хор української православної церкви Св. Архистратига Михаїла у Сан Франсіско під керівництвом Віри Шавлач. У мистецькій частині полуденка виступлять танцюристи групи „Весна" і мецо-сопрано Марія Черепенко, якій акомпаньюватиме на піяно Евелин Леске. Головним промовцем буде о. Петро Галадза, а господарем полуденка — д-р А. Сороковський.

В неділю, 13-го березня, о 1-ій годині по полудні відбудеться показ мистецтва народних танців у залі середньої школи Гайрам Джансон з участю українського „Явора" й танцювальних груп інших народів.

Вечорами 25-го і 26-го березня о год. 8-ій і в неділю 27-го березня, о год. 3-ій по полудні в Комюніти сентер театрі при 14-ій вулиці відбудеться американська прем'єра „Симфонії ч. 2" Лева Ревуцького у виконанні симфонічної оркестри міста Сакраменто під керівництвом Картера Найса, а також гостинний виступ заслуженої й загально знаної піяністки д-р Юліяни Осінчук, що виконає „Піяно Кончерто ін Е Флет" Франца Ліста.

Ювілейний комітет доклав величезних старань до підготови цієї величної програми й гідного відзначення славного Тисячоліття. В сонячній Каліфорнії вже поселилися тисячі українців різних віровизнань, соціяльних станів і професій. Справою їхньої національної гордости й чести є показати себе масовою участю у всенародних святкуваннях у Сакраменто й виявити вдячність і жертовну підтримку підготованої діяльности самовідданих працівників ювілейного комітету.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СОФІЯ САВРОН, член УНС Відд. 213-го Б-ва Св. Архангела Михаїла, В Байоні, Н.Дж., померла 23-го грудня 1987 року на 83-му році життя. Нар. 24-го травня 1904 року в Україні. Членом УНС стала 1922 року. Залишила у смутку дочку Маріянну, синів: Василя Івана і Евгена Андрія та Ляну і Лору — внуків. Похорон відбувся 24-го грудня 1987 року на цвинтарі Св. Хреста в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

КАТЕРИНА ЛОБУР, член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Пармі, Огайо, померла 12-го січня 1988 року на 88-му році життя. Нар. 1900 року в Україні. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку доньку Анірсу Василик, зятя Василя, внуків Романа і Марію і сестру в Україні. Похорон відбувся 15-го січня 1988 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефанія Бохонок, секр.

ІРЕНА КРЕХІВСЬКА, член УНС Відд. 379-го ім. Св. Юрія в Чикаго, Ілл., померла 11-го січня 1988 року на 89-му році життя. Нар. 14-го серпня 1899 року в селі Петкевичі, Бучач, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку дочок: Александру Камінську з мужем Іваном, Лідію Ґрабас з мужем Андрієм і Зеновію Томків з мужем Теодором та сина Евгена; сім внуків, дві сестри і брата в Укаїні та дальшу родину. Похорон відбувся 14-го січня 1988 року на Фарв'ю Семетері в Мішавака, Індіяна.

Вічна Їй Пам'ять!

Васил Семків, секр.

ПАРАСКА КАЛІЩУК, член УНС Відд. 379-го ім. Св. Юрія в Чикаго, Ілл., померла 2-го січня 1988 року на 87-му році життя. Нар. 3-го вересня 1900 року в Лодзі, Польща. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку дочку Ангелину Плесканку з мужем Іваном, внуків — Любу, Еріку і Ангелину з родинами, одного правнука та дальшу родину. Похорон відбувся 5-го січня 1988 року на цвинтарі Св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ОЛЕКСА МИХАЙЛЮК, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 22-го листопада 1987 року на 67-му році життя. Нар. 1920 року в селі Рудки, Коломия, Зах. Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дочку Мері Ен і сина Михайла. Похорон відбувся 25-го листопада 1987 року на цвинтарі Воскресіння в Мт. Клеменс, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

АННА СВИСТУН, член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рачестері, Н.Й., померла 12-го січня 1988 року на 68-му році життя. Нар. 10-го липня 1920 року в Тура Велика, Долина, Україна. Членом УНС стала 1963 року. Залишила у смутку синів Йосифа й Данила, дочок Марію й Анну та шість внуків. Похорон відбувся 15-го січня 1988 року на цвинтарі Святого Гробу в Рачестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Василь Попович, секр.

ІВАН КОРНАФЕЛЬ, член УНС Відд. 337-го в Балтиморі, Мд., помер 18-го жовтня 1986 року на 60-му році життя. Нар. 1926 року в прилуках, Україна. Членом УНС став 1978 року. Залишив у смутку вуйка Фреда. Похорон відбувся 22-го жовтня 1986 року в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

Остап Садовий, секр.

ЮЛІЯ ДЗЮБИН, член УНС Відд. 373-го Т-ва „Сестри Любови" в Ст. Люїз, Мо., померла 8-го січня 1988 року на 69-му році життя. Нар. 3-го грудня 1918 р. в Блехнарці, Польща. Членом УНС стала 1955 року. Залшила у смутку племінниці Марію Данч і Анну Трухан, кузина Павла Чачо і родину в Україні. Похорон відбувся 12-го січня 1988 року на цвинтарі Воскресіння в Ст. Люїз, Мо.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослав Вілята, секр.

МИКОЛА БІЛИК, член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рачестері, Н.Й., помер 18-го січня 1988 року. Членом УНС став 1930 року. Залишив у смутку дружину Гелену, сина Михайла, шість внуків, сестру Софію Яціцьку, племінників і племінниць. Похорон відбувся 22-го січня 1988 року на цвинтарі Св. Гробу в Рачестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Попович, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

Балтімор, Мд. На річних зборах 14-го лютого 1988 р. Б-ва Пресв. Тройці 320 Відд. вибрано нову Управу на 1988 р. у складі: П. Фенцак, гол., Ів. Радь, секр., Ів. Малко, скарбник, М. Венґер, Контрольна Комісія.

НЕДІЛЯ, 6-го БЕРЕЗНЯ 1988 р.

Нюарк - Ірвінґтон, Н. Дж. Річні загальні збори Б-ва св. ІванаХрестителя 76-го Відд., після останньої Служби Божої, о год. 12:15 по пол. в залі УКЦеркви при Сенфорд Авеню. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової Управи на 1988 р. Проситься членів прибути та вирівняти залеглі вкладки. Якщо на означену год. не явиться число членів вказане статутом, збори відбудуться півгодини пізніше і будуть правосильні. — Управа Відділу.